

Partsiika

2014

Kipinäpartio ry.

PARTSIKA 2014

Toimitus

Minna Toriseva
Juhani Haapakoski
Mauri ”Maki” Kuivanen
Taru Kujansuu
Anita Niemenmaa
Markus Perälä
Tommi Silvennoinen
Piia Törmä

Sekä

Minionit
Omenat
Sudet
Huuhkajat
Steel Hawks

Lehden etukannessa Miika Kuivanen kiipeilee keväällä 2013 Turun FlowParkissa. Takakannessa on kuva lippukunnan viime vuotiselta Vihe -syysleiriltä.

*Lippukunnan laskettelutapahtuma muuttui alkentalvesta hieman toisenlaiseksi lumen puutteen vuoksi
(Kuvat kansissa ja yllä: Juhani Haapakoski)*

SISÄLLYS

PARTSIKA 2014	2
SISÄLLYS	3
PÄÄTOIMITTAJALTA	4
TERVEISIÄ LIPPUKUNNASTA	5
RYHMÄT KAUDELLA 2013–2014	6
MINIONIT JA TARINAT -SUORITUSMERKKI	7
KIPAN TALVILEIRI LAHTI 14.....	8
VIERAILU PALOASEMALLA 4.3.2014	10
KOTKIEN RETKI KOLIN KANSALLISPUISTOON 14.–18.8.2013.....	12
SEPELI.....	18
OMENAT TRANGIAN KIMPUSSA	22
TUULI TARUKANTELEEN HAASTATTELU	25
RETKELLÄ PIENEN LAPSEN KANSSA	26
STEEL HAWKSIEN VARUSTETESTIT	29
YHDESSÄ TEKEMÄLLÄ ETEENPÄIN!	32
VESIPUMPPU JA SULANEET HANSKAT	36
VENERETKI VAASAN SAARISTOSSA.....	39
PESTIT	40
PARTSIKA 2015	41

PÄÄTOIMITTAJALTA

Usein keskustellaan partion anneista elämään. Mitä lisäarvoa arkeen, opiskeluun tai työhön partio on antanut tai mitä taitoja partiosta oppii, joita ei välttämättä muutoin oppisi. Mitä sinä olet saanut partiosta? Olen miettinyt asiaa omalla kohdallani muutamia kertoja, kun en enää ole aktiivitoiminnassa mukana, mutta koen kuitenkin itseni partiolaiseksi.

Partio on antanut minulle monia ystäviä, joista osa on pysynyt mukana elämässäni lapsuudesta saakka. Lisäksi olen oppinut paljon yhteistyöstä ja erilaisten ihmisen kanssa toimimisesta. Ongelmanratkaisukyky on kehittynyt mitä omituisimmissa tilanteissa, koska google ei ole ollut käytössä kovin kauan. Ilman sähköäkin on siis mahdollista selviytyä. Pidän myös osittain partion ansiona sitä, että erilaiset säätilat ovat vain pukeutumiskysymys, ei syy olla menemättä ulos.

Partiolaisuus on antanut myös valtavasti hauskoja juttuja kerrottavaksi eri tilanteissa. Yleensä legendaarisimmat muistot liittyvät tapahtumiin, jossa kaikki (jos mikään) ei mennyt suunnitelmien mukaan ja haasteista kuitenkin selvitettiin. Tilanteita on hauska muistella paitsi muiden paikalla olleiden kanssa, myös täysin tuntemattomien partiolaisten kanssa, koska hämmästyttävän usein samanlaisia kokemuksia löytyy muiltakin. Uusia ihmisiä tavatessa saattaa partiolaisuudesta löytyä heti yhteisiä keskustelunaiheita ja tutustuminen lähtee nopeammin käyntiin. Olen törmännyt tähän esimerkiksi työelämässä.

Viime syksynä partiolaisuus antoi uuden näkökulman. Työkaverini menehtyi äkillisesti liikenneonnettomuudessa ja halusimme kunnioittaa hänen muistoaan suruliputuksella seuraavana päivänä. Olimme työkaverin esimiehen kanssa keskustelleet partiolaisuudestamme aiemmin ja muistelleet mm. partiotaitokisakokemuksia. Surullisessa tilanteessa tarvittiin lipun kantajaa ja esimies pyysi minua partiotaustani vuoksi mukaan. Aina valmiina otin tehtävän vastaan. Lipunnostot ovat aiemmin olleet hauskan leiripäivän aamuja, mutta kunniatehtäviä joka tapauksessa. Tässä nostossa tunnelma oli toinen.

Elämä tuo eteen erilaisia tehtäviä ja tilanteita, jotka hoidamme parhaamme mukaan. Ennakointi ei aina ole mahdollista, mutta valmistautua voi monin tavoin. Partiolaisuus on yksi hausimmista tavoista, koska kokemuksia on mahdollista kerätä useilta eri alueilta ja kaikissa ikäluokissa. Lähde siis avoimin mielin mukaan ja ole valmis!

Minna

Kuva: Päivi Ruohoniemi

TERVEISIÄ LIPPUKUNNASTA

On taas se aika vuodesta, jolloin lippukuntamme oma lehti, Partsika ilmestyy. Tämä lehti on järjestyksessään neljäs nykymuotoinen Partsika. Niistä ensimmäinen, vuoden 2011 Partsika, elvytti perinteisen lehtemme vuosittaiseksi julkaisuksi. Sen lehden toimituskunnassa taisin hoitaa jonkinlaista päätoimittajan virkaa. Nyt tuli siirto tälle palstalle.

Elämää on myös partion ulkopuolella, vaikka monelle meistä partio ja partiolaisuus on luonnollinen ja merkittävä osa elämää. Välillä muutokset ja tapahtumat elämässä johtavat myös luonnolliseen tehtävien kiertoon lippukunnassa. Markus ”Make” Perälä luotsasi ansiokkaasti lippukuntaamme vuodesta 2011. Nyt lippukunnanjohtajan tehtävät siirtyivät minulle, ja Make vastaanotti lippukunnan varajohtajan eli lippukunnanjohtajanapulaisten pestin. En oikeastaan koskaan ollut ajatellut alkavani tähän pestiin, sillä olin aina kokenut sekalaiset yleismiehen tehtävät lippukunnassa omimmikseni. Koskaan ei voi kuitenkaan tietää mitä elämä tuo tullessaan, mutta partiolainen on kuitenkin ”Aina valmis!”. Kiitän siis saamastani luottamuksesta. Lippukunnanjohtaminen on haastava tehtävä, mutta onneksi apunani on joukko valtakunnan parhaita kivalaisia. Yhdessä teemme parhaamme lippukunnan hyväksi.

Meillä on aktiivista viikkotoimintaa sudenpennuissa, seikkailijoissa, tarpojissa ja samoajissa, eli melkein kaikissa ikäkausissa. Se luo hyvää jatkuvuutta KiPaan, ja lapsille ja nuorille se antaa mahdollisuuden nähdä mihin oma partiopolku voi johtaa harrastuksen jatkuessa. Erityisen paljon uusia partiolaisia on tullut seikkailijajäikäisiini. Moni näistä uusista on tullut mukaan jo partiossa olevan kaverinsa innostamana. Kuten Make viime vuoden lehdessä kehotti, partiosta saa ja pitääkin kertoa, sillä monilla ei ole käsitystä miten monipuolinen ja kehittävä harrastuspartio on. Ja siitä että partiossa on tekemistä kaiken ikäisille, kouluikäisistä aikuisiin asti.

Johtajatilanne meillä on sikäli hyvä, että jokaiselle ryhmälle on omat vetäjät tällä hetkellä. Kaikissa lippukunnissa ei näin ole. Parille uudelle aikuiselle, jotka voisivat olla mukana viikkotoiminnassa, meillä olisi kuitenkin tarvetta. Aikuisille on myös muita tehtäviä lippukunnassa. Partiomajamme Erä-Valkea vaatii vuosittaista ylläpitoa talkoovoimin. Lisäksi Valkeisissa on tulossa tehtäväksi lähivuosina myös työlämpiä kunnostustoimenpiteitä. Tarvitsemme aikuisten apua myös monissa varainhankintatapahtumissa, vaikkapa kahvinkeittämisessä, makkaranpaistossa ja myymisessä. Moniin tapahtumiin kulkeminen on edullisinta kimppekyydein, jotka vaativat autollisia aikuisia. Jokaiselle halukkaalle löytyy varmasti sopivaa tekemistä, jolla voi auttaa ja tukea parkanolaista partiotoimintaa. Kiinnostaisiko Sinua tulla parhaiden kivalaisten joukkoon? Ota yhteyttä, niin katsotaan sinullekin paikka KiPassa.

– Juhani Haapakoski, lippukunnanjohtaja

RYHMÄT KAUDELLA 2013–2014

Kuluvalla toimintakaudella lippukunnassa toimi seitsemän ryhmää:

Minionit-sudenpentulauma

Akela (johtaja): Piia Törmä, Kati Silvennoinen ja Henna Lepistö

Omenat-seikkailijavartio

Sampo (johtaja): Juhani Haapakoski, Steel Hawks-samoajat

Sudet-seikkailijavartio

Sampo (johtaja): Taru Kujansuu ja Anita Niemenmaa

Huuhkajat-tarpojavartio

Luotsi (johtaja): Mauri Kuivanen

Kuutit-tarpojavartio

Luotsi (johtaja): Susanna Mantila

Steel Hawks-samoajavartio

Luotsi (johtaja): Tommi Silvennoinen

Rinki-vaeltajaryhmä

Johtaja: Aleksi Perälä

*KiPalaisia samoajien ROK -koulutuksessa elokunssa 2013 Merikarviolla
(Kuva: Juhani Haapakoski)*

MINIONIT JA TARINAT -SUORITUSMERKKI

Joulun jälkeen aloitimme kokoontumisemme aina tarinan kerronnalla. Alkuun tarinoimme jatkokertomuksia siten, että yksi laumalaisistamme aloitti tarinan ja seuraava jatkoi eteenpäin kertomusta omalla jutullaan. Tarina yleensä muutti muotoaan kerronnan aikana ja sai yllättäviäkin piirteitä. Tarinat tempaisivat mukaansa ja kerronta oli hyvin suosittua.

Kokeilimme myös adjektiivitarinaa muutamaan kertaan. Tässä muidenkin käyttöön yksi esimerkkitarinamme:

Minionien kevätretki

Olipa kerran kieronlainen sudenpentulauma nimeltään ärsyttävät Minionit. He sopivat kokoontuvansa nenättömälle kololle eräänä karvattomana keväisenä, iloisena iltana.

Heidän tarkoituksensa oli lähteä surulliselle retkelle Valkeisten maastoon. Mutta juuri ennen lähtöä alkoi sataa pientä vettä, naamatonta tuulta sekä alkoi päättömästi ukkostaa. Ilma meni pehmeän mustaksi. Nukkuvat sudenpennut seurasivat unisesta ikkunasta, kun salamoivia puuta kaatuili pihamaalla. Puiset sudenpennut alkoivat pelätä. "Kuinka nyt kävisi reissullemme?", parkaisivat pyöreät sudenpennut!

Siispä kultainen akela kehottaa kädettömiä sudareita kaivamaan iljettävistä repuistaan vihreitä eväitään ja vähän syömään. Mieli siis tästä rauhoittuu ja sininen myrsky hieman tyyntyy.

Pahviset sudarit päättävät koota rohkeutensa, jolloin yksi pyöreä Tare saa idean! Rautaiset sudarit päättävät kutsua apuvoimia typerään siirtymiseen Valkeisille. He kutsuvat positiivista Bat Mobilia violetilla huudollaan. Huutaminen tuottaa tulosta ja sieltähän lasinen Bat Mobil saapuu suhinalla.

Minionit siis aikamatkustavat suhinalla kohti Valkeisia!

Jos haluat itse kirjoittaa uuden tarinan, korvaa alleviivatut sanat toisella adjektiivilla.

Teksti: Minionit

KIPAN TALVILEIRI LAHTI 14

Talvileiri! Vielä mitä? Pihalla oli lumetonta ja lämpötila kuin keväällä. Se ei toki menoa haitannut, kun Kipa piti perinteisen talvileirinsä Lapinnevan Eränkävijöiden majalla 14.–16.3.2014.

Kipalaiset seikkailijat ja tarpojat sekä vieläkin vanhemmat ja pari vierailevaa tähteä kokoontuivat kololle perjantaina pakatakseen kamat autoihin ja lähteäkseen kohti Eränkävijöiden majaa. Mukana oli myös muutama tehokas sudenpentu valmiina leirielämään. Leirin alussa olikin tiedossa tietyt huoltotehtävät, jotta leiripaikka saatiin kuntoon vastaanottamaan leiriläiset. Tähän tehtävään olimme varautuneet moottorisahoin ja vinylihanskoin eli tiedossa oli polttopuiden tekemistä ja vessan tyhjäystä sekä saunan pesua ja puunausta. Innokkaan ja tehokkaan porukan ansiosta hommiin ei kauaa mennyt ja sitten olikin aika seikkailijoiden lähteä heijastinsuunnistukseen.

Lauantai alkoi reippaasti kuvitteellisella lipunnostolla, koska lipputankoa ei ollut. Aamusta Huuhkajat nakitettiin keittiöön tekemään Huuhkajapataa, seikkailijat lähtivät tekemään savustuspönttöä puusta ja sudarit odottelivat loppuja kavereitaan saapuviksi.

Savustuspönttön tekoa

Lounaaksi saamamme Huuhkajapata oli kyllä erinomaista ja lukijalle tiedoksi, se ei ollut oikeasta huuhkajasta tehtyä. Savustuspönttökin toimivat melkein, ainoa ongelma oli, että niitä käytettäessä oli erittäin suuri vaara muuttaa pönttö avonuotioksi. Niinpä käytimme päivällisellä suunnitelma B:n kaloja savustettaessa. Ennen päivällistä oli kuitenkin vuorossa Lahti-jahti eli rastirata, jossa pääsimme arvioimaan etäisyyksiä, opettelemaan ensiapua, näpräämään solmuja sekä polttamaan Kipan huutotaulua. Päivä oli täynnä tohinaa, meteliä, iloa, onnistumista ja pari haavaakin tuli, kuinkas muuten.

Huuhkajapata valmistui ilman konevoimia

Lauantai-ilta huipentui Steel Hawksien poistuessa maastoon, sudarien ja seikkailijoiden saunomiseen, sen jälkeiseen upeaan vohveli-iltapalaan ja elokuvan katsomiseen valkokankaalta. Elokuvan toteutuminen oli vaarassa, kun teknisen osaston Kuivanen oli unohtanut yhden piuhan kotiin. Suunnitelmat C-Z läpikäytyään Juhani keksi tuottaa ääntä paikalla olleen tv:n kautta. Niin saatiinkin ihan laadukas äänimaailma sekä kaksi erillistä näyttöä, mistä elokuvan näki. Porukka oli niin väsynyttä, että osa nukkui tuoleille. Hiljaisuus laskeutui nopeasti.

Sunnuntai huipentui yöllä sataneeseen ohueen lumikerrokseen ja Lahti 14 Olympialaisiin. Lajeina oli mitä haastavimpia nopeus-, tekniikka-, nokkeluus- ja taitolajeja. Lopulta voittajajoukkue saatiin selville, vaikka kisa olikin tiukka. Ruokailun jälkeen jaettiin palkinnot, siivottiin ja lähdettiin kotiin. Ainakin leirinjohtaja oli niin uuvuksissa, että nukkui illan sohvalla. Tätä se väsynyt, mutta onnellinen, tarkoittaa.

Teksti: Mauri Kuivanen

Kuvat: Juhani haapakoski

VIERAILU PALOASEMALLA 4.3.2014

Kipinäpartiolaiset vierailivat joukolla Parkanon paloasemalla. Siellä oli kaikenlaista kiinnostavaa nähtävää pienille ja isoille partiolaisille.

Esittelykierron menossa

Vuoro esimies Marko Rasku esitteli alkuun viikkotoimijoille paloaseman toimintaa. Hän kertoi, että vuorossa on aina kaksi palomiestä kerrallaan ja työvuoro kestää 24h. Aina ollaan valmiudessa lähtemään minuutissa hälytyksen tultua. Tarvittaessa kutsutaan lisää yksiköitä ja palomiehiä paikalle. Parkanossa toimii myös aktiivisesti vapaapalokunta.

Parkanossa kuivatetaan pesun jälkeen myös lähikuntien paloletkut. Kuivatuksen käytettävä siilo noin 25m korkea.

Letkusiilo alhaaltapäin katsottuna

Paloauton kyytiin oli jonoa

Vielä ennen kotiin lähtöä pääsimme kurkkaamaan ambulanssiin ja ensivasteen henkilökunta kertoi meille nopeasti työstään.

Ambulanssiin tutustuminen oli bonus mukavalle päivälle

Pääsimme kiertelemään paloaseman tiloissa. Näimme, kun palomies laskeutui yläkerrasta ”palotankoa” pitkin alakertaan. Jännittävää oli myös päästä kiipeämään ison paloauton kyytiin.

Tutustumiskierroksen päätteeksi kokoontuimme katsomaan opetusvideon palon alkamisesta ja sen sammuttamisesta.

Teksti: Minionit
Kuvat: Juhani Haapakoski

KOTKIEN RETKI KOLIN KANSALLISPUISTOON 14.–18.8.2013

Kotkat -tarpojaryhmä (nykyisin Steel Hawks) suunnittelivat vaellusreissua keväälle 2013. Mietinnän jälkeen kohteeksi valikoitui Kolin kansallispuisto ja Herajärvenkierros. Alun perin tarkoituksena oli lähteä helatorstain aikaan toukokuussa, mutta rippikoulukiireiden takia reissu siirrettiin elokuulle, koulun alun aikoihin. Rahoitus reissuun hommattiin taas itse tekemällä piha- ja puutarhahommia pientä korvausta vastaan sekä myymällä pesuaineita.

Keskiviikkona lähdettiin ajelemaan kohti Kolia. Kuitenkin vasta iltapäivällä töiden ja koulujen jälkeen, joten perillä kolilla oltiin pimeällä. Kello taisi olla jo yli puolen yön, kun löydettiin Turulan telttailualueelle. Keli oli sateiden jäljiltä todella kostea, kun päästiin perille. Onneksi teltoja pystyttäessä ei enää satanut. Telttailualueella oli muutamia teltoja, joten emme alkaneet enää kolistelemaan nuotiolla vaan hipsimme mahdollisimman hiljaa nukkumaan. Yöllä alkoi sitten sataa...

Torstaiamuna herättiin sitten muiden telttailijoiden mölyämiseen... Jee, olin tunnistavinani ainakin kolme erikielistä pölytystä kiitettävällä volyyymilla. Siitä lähtikin sitten liikkeelle reissun märin päivä.

Kipán iskuryhmä leiripaikalla. Vasemmalta Teemu, Severi, Arttu ja Juha-Matti

Päätimme, että teemme aamupalan luontokeskuksella, josta oletimme löytyvän jonkinmoisen katoksen. No tämä päätelmähän ei pitänyt paikkaansa ollenkaan. Ei löytynyt katosta. Aamupalaa laiteltiin sitten nuotiopaikalla hotellin lähellä, vesisateessa tietenkin. Luontokeskuksesta ostimme alueen kartan ja maksoimme varaamamme Ylä-Murhin majan. Sadekin taukosi, kun teimme lähtöä ja tunnelma alkoi pikkuhiljaa kohota. Sitten päästiin matkaan, ja tietenkään emme menneet siitä mistä aita on matalin, vaan huipulle suorinta tietä. Onneksi siinä oli portaat, pitkät ja jyrkät sellaiset. Maisemat olisivat varmasti olleet eri komeat kirrkaalla kelillä, koska mieleen painuvat ne olivat sateisella ja sumuisellakin kelillä.

Torstaita voi kuvata reissun rankimmaksi päiväksi kovine mäkinen ja jatkuvan sateen takia. Syöminen jäi liian vähälle ja kiukutus ja väsymys pääsivät valloilleen iltapäivällä. Matkalla oli muutamia todella puuduttavia nousuja ja muutamia lyhyitä, mitkä piti nousta suunnilleen nelinkontin. Mutta onneksi olimme vuokranneet sen majan, se oli pelastus, kun pääsimme sateensuojaan ja lämmittelemään. Ensimmäisenä tehtiin kamiinaan kunnan tulet, sitten oli vuorossa kuivat vaatteet ja sen jälkeen kuivausnarujen teko katon rajaan. Tunnelma parani huomattavasti, kun päästiin iltaan. Illalla jaksettiin taas lähteä ulos makkaranpaistoon. Onneksi kelikin alkoi jo kirkastua.

Ylä-Murhin twalla

Torstaista saimme kunnon opetuksen energiatankkauksen tarpeellisuudesta. Raskaassa vaelluksessa pitää syödä vähintään tunnin välein. Joka kerta ei tietysti voi tehdä lämmintä ruokaa, mutta jotain pitää mussuttaa vähän väliä ja juoda sitäkin enemmän.

Perjantaiamu valkeni kirkkaana ja pääsimme hyvissä ajoin etenemään. Perjantai oli ainakin kartan mukaan helpoin päivä, jonka päämääränä oli Kiviniemen kota. Päivä sujui jo paljon paremmin, kun kelikin oli parempi. Matkan varrella kehittelimme eräästä ikävästä asiasta pienen kilpailun ja hirvikärpästen vitsauskin muuttui sitä myöten jopa toivottavaksi. Kisasimme nimittäin siitä, kuka saa listittyä eniten hirvikärpäsiä, tulokset taisi nousta 50–70 kärpäsen paikkeille. Matkalla oli yksi vesistön ylitys, mutta se tapahtui mukavasti pienellä lautalla.

Olimme hyvissä ajoin perillä Kiviniemessä ja tällä kertaa mieliala oli korkealla. Edellispäivän kiukutus oli jo jäänyt kauas taakse. Tilalta tankkasimme vettä ja Kiviniemen kota tai laavu, kumpi se nyt onkaan, oli hieno ja tilava. Kun päälle oli vaihdettu leirikamat, oli aika tutustua ympäristöön. Parinsadan metrin päässä oli sauna, jota sai lämmittää vapaasti. Illalla meillä kävi vieraita Joensuusta, jotka toivat tullessaan lettuainekset. Lätyt kruunasivat päivän ja oli todella mukava jutella tuttavien kanssa. Kiitos tästä vielä kerran!

Laavulla yöpyi myös Joensuusta saapunut pariskunta. Mies kertoili juttuja alueelta ja kertoi että samanlaisia laavuja on Joensuuhun menevän vaellusreitit varrella useampiakin, ne on tehty aikoinaan Kekkonen varten, kun hän on halunnut vaeltaa sen reitin. Ennen nukkumaan menoa Kotkat suunnittelivat seuraavalle päivälle vähän poikkeavan reitin, kuin virallinen vaellusreitti.

Lauantaina lähdimme liikkeelle hyvissä ajoin kohti Ryläystä. Keli alkoi olla jo kuuma ja juomataukoja pidettiin vähintäänkin tarpeeksi. Kuljimme Kotkien valitsemaa reittiä, joka kulki välillä poluttomilla alueilla. Päivän vaellus oli kohtuullisen raskas maaston puolesta. Jostain kumman syystä alamäet ovat aina lyhyempiä kuin ylämäet. Ryläyksen kodalle päästiin kohtuullisessa ajassa, ja perillä alkoivat normaalit leiritouhut. Puunkanto, tulien sytytys ja ruuanlaitto. Päivän mittaan kodalla kävi useampiakin retkeilijäryhmiä menossa kumpaankin suuntaan. Vain yksi pariskunta jäi yöpymään teltaan kodan ulkopuolelle, me tietenkin nukuttiin sisällä kodassa, mukavuudenhaluisia kun ollaan.

Ryläyksen kota

Illalla kiertelimme Ryläyksen aluetta ja kävimme näköalatornilla sekä kiipeilemässä jyrkän teellä. Maisemat olivat hienot, mutta niitä ei voi verrata Ukko-Kolin laelta avautuviin näkymiin. Useamman päivän reissussa oleminen alkoi jo näkyä porukassa ja itse kukin halusi jo oleilla vähän omistakin oloissaan, saattoi se koti-ikävä jo osalla painaa.

Ryläyksen nuotiopaikka

Ryläyksellä ainoa puute oli vesi, siellä oli kyllä suokaivo mistä sai tiskausvettä, ja keittämällä sitä olisi ehkä voinut juodakin, mutta emme alkaneet sitä hörppiä. Koko Kolin alueen puute oli vesipisteiden vähyys, mukana oli kannettava aika paljon vettä. Toinen mainittava puute oli reitin varrella olevien nuotiopaikkojen kunto. Monet olivat todella huolla pidolla. Lämpimät istuinpuut, liiterit rikki ja tyhjiä, sekä sammutusämpärit olemattomat.

Lauantain ja sunnuntain välisenä yönä satoikin sitten oikein urakalla, mutta kodassa kelpasi olla ja ruokaa oli mukavasti jäljellä, joten söimme aikalailla hyvin.

Kodan sisällä oli tilaa todella paljon

Sunnuntaina oli taas pilvistä ja viileää, siis mainio vaellus keli. Suuntana oli Kolin hotelli ja luontokeskus. Alkutaival oli helppoa laskeutumista Ryläykseltä alas. Kun pääsimme seuraavan lähteen luo, otimme sieltä vettä, koska pullot olivat tyhjentyneet aamun kävelyn aikana. Toki keitimme veden kunnolla, koska lähteellä oli jälleen ilmoitus, ettei vesi kelpaa juotavaksi ilman keittämistä. Jälkikäteen ajatellen reissuun olisi pitänyt varata mukaan vedenpuhdistustabletteja, jolloin olisi pärjännyt vähemmällä kantamisella.

Söimme matkalla pari kertaa ja samalla huilasimme kunnolla. Ryläykseltä laskeuduttuamme alkoikin sitten kiipeäminen takaisin hotellille. Se oli piiiiitkä ja tappavan tasainen. Reissun eräs hienoimmista paikoista oli Ikolanaho, jossa söimme ja lepäsimme hyvän aikaa. Sieltä löytyi myös kaivo, jossa oli juomakelpoista vettä, vaikka kaivoa ei ollut merkitty jostain syystä karttaan. Mutta vesi oli hyvää ja kylmää. Ikolanaholla oli myös vuokramökki, se sijaitsi pellon reunassa. Paikan hienoutta saattoi kyllä lisätä se, että se oli jo aika lähellä hotellia.

Hotellille päästyämme meillä oli tarkoitus mennä saunaan, mutta sauna aukesi vasta kahden tunnin kuluttua. Aikaa tappaaksemme kävimme Kolinkylän kaupassa ja tutustumassa pirunkirkon kallioluolaan. Pirunkirkkoon meidän piti käydä tutustumassa jo torstaina, mutta se jäi tekemättä väsymyksen ja sään vuoksi. Hotellin sauna oli hieno ja saunoimme liki tunnin.

Puhtaana ja Axelta tuoksuen lähdimme ajamaan takaisin Parkanoon. Matkalla söimme kerran huoltoasemalla ja perillä Parkanossa olimme noin klo 0100 maanantaina. Reissu oli muuten hieno, mutta torstai jäi harmittamaan, kun ei tullut huolehdittua syömisestä. Ajomatkat olivat allekirjoittaneelle rankkoja, varsinkin paluumatka, kun takana oli päivän tallustelu ja piti ajaa yömyöhään.

Kartta Kolin alueesta. Me vaelsimme reitistä vain 40 km, mutta huomioikaa kartan alaosassa oleva korkeuskäyrä reitistä.

Teksti ja kuvat: Tommi Silvennoinen

Kartta: http://issuu.com/koli.fi/docs/retkeily_ja_palvelukartta

P.S. Seuraavaksi Steel Hawksit (Kotkat) lähtevät veneilemään Perämeren kansallispuistoon, ehkä seuraava juttu onkin sitten sieltä...

SEPELI

Sepeli – eli Seikkailijoiden juonellinen rastirata, jossa testataan opittuja taitoja. Ja jos ei jotain osattu, niin nyt sitten opeteltiin. Tällä kertaa Sepeli oli erähenkinen ja se toteutettiin Pohjois-Satakunnan alueen yhteisenä Jämijärven Korsukylän maastossa. Kipinäpartiolla on oma laavurasti ja 2 sepelivartiota. Tämä tarina kertoo Sepelistä seikkailijavartioiden silmin.

Nuotion sytytys ja veden kiehaus

Aloitustehtävässä vartiot saivat läjän halkoja. Tehtävänä oli sytyttää nuotio ja kiehauskea kepin nokassa pakissa vettä. Halot olivat sen verran isoja, että hakkasimme niitä kirveellä halki. Opimme myös uuden tavan halkaista puita puukon ja toisen halon avulla. Osa vuoleskeli kiehisää. Tämän jälkeen koottiin nuotio. Pienen avustuksen jälkeen nuotion puut saatiin koottua niin, että kiehisten avulla nuotio syttyi, eikä kova tuuli saanut sitä puhallettua sammuksiin. Pakin pohjalle laitettiin vettä ja pakkia pidettiin kepin avulla nuotion päällä.

Vesi kiehumassa pakissa nuotiolla

Kasvien tunnistusta ja rämpimistä metsässä – suunnistusta

Rastien väliset osuudet suunnistimme. Metsässä kulkeminen oli rämpimistä, paljon kaatuneita puita ja halkuita. Metsässä oli metsäkoneiden tekimiä uria, joita ei ollut kartalla ja osa ryhmistä oli välillä jopa kartan ulkopuolella ja ehkä vähän eksyksissä. Ensimmäisen ja toisen varsinaisen rastin välissä oli kasvien tunnistustehtävä. Helppo kuin mikä, mutta ihmeen vähän pisteitä saatiin.

A-pukilla ojan yli

Toisella metsärastilla saimme 3 rankaa, joihin piti tehdä siansorkkia ja ristiköytöksiä ja näin syntyi A-pukki. A-pukki nostettiin ojaan ja saattajan ja rastihenkilön avustaessa siirryimme A-pukin avulla ojan toiselle puolelle.

Italianpataa 2 trangialla

Ruokarastilla ryhmien piti tehdä Italianpataa. Kaikilla ryhmillä oli 2 trangiaa. Trangian kokoaminen meni helposti, olimme sitä juuri harjoitelleet kolon pihassa. Toisen trangian pannulla paistettiin jauhelihaa ja toisessa keitettiin italianpataa 20 minuuttia. Ruoka oli hyvää. Viimeisen rastin jälkeen tiskasimme trangiat ja astiat. Reppu toimi loistavana tuulisuojana trangialle.

Tähtitiimi ylittämässä ojaa A-pukilla, kuvassa Tuuni ja Markus

Ensiapua

Ensiapurastilla oli 2 potilasta, joilla oli kädessä haava. Haava piti sitoa ja nostaa jalat ylös. Toisella potilaalla shokki – hän huusi ja juoksi. Tämä tehtävä ei mennyt kovin hyvin, emme oikein hoitaneet potilaita kunnolla – omat irtokarkit kiinnostivat enemmän, kun ei potilaalla näyttänyt olevan hätää.

Laavun pystytys

Rastilla meidän piti pystyttää laavu metsään. Homma oli aika helppo, vähän rastihenkilöt auttoivat. Tuuli oli niin kova, ettei laavu ehkä olisi koko yötä pysynyt pystyssä. Kun laavu oli pystyssä, piti ryhmän huutaa partiohuuto, jonka jälkeen laavu piti purkaa.

Laavua kasaamassa Perinat-vartio

Sepeli-merkki

Sepeli-merkin jokainen teki itse. Saimme rastilta huopakankaat, ohjeet ja sakset. Neulat meillä oli mukana. Sinisen pohjakankaan päälle ommeltiin nuotio. Sepeli-merkki ommellaan partiopaidan oikeaan hihaan.

Maalissa ruokaa ja Haarapalloa

Kun olimme saaneet merkit ommeltua ja trangiät tiskattua, saimme valmista ruokaa Korsulla. Loppuajan pelasimme ja leikimme pihassa mm. haarapalloa. Lisäksi kävimme haamutunnelissa, se oli hauska paikka (haamutunneli = juoksuhauta).

Mitä opimme, mikä oli turhaa, mitä ensi kerralla reppuun

Melkein kaikilla oli leipää eväänä ja hieman namia, näillä pärjäsi hyvin maastossa. Rastilla juotiin paljon kahvia. Ensi kerralla mukaan pitää muistaa ottaa kunnan puukko, pienellä ja monitoimityökalun puukolla oli hankala halkoa puita. Kaikki eivät tarvitse muistiinpanovälineitä ja varahanskat olivat turhat. Mitä olisi pitänyt olla mukana tai mistä olisi ollut apua: ompelukone, tabletti ja GoogleMaps, tyyny, enemmän ja parempaa evästä ja juomaa, äiti ja tyttöystävä...

Sepeli-merkin ompelua

Kipan Sepelivartiot

Perunat: Eero Piilola, Jani Harju, ja Lauri Potila, saattajana HannaMaaria Potila
Tähtiimi: Tuuni Impponen, Aaro Potila, Jere Heikkilä ja Markus Kuivanen saattajana Sanna Impponen

Rastilla

Aikuiset: Juhani Haapakoski ja Mauri Kuivanen
Samoajat: Teemu Martikainen, Severi Raittila ja Juha-Matti Juusenaho
Tarpojat: Miika Kuivanen, Samuli Silvennoinen, Veeti Impponen ja Konsta Mäkipää

Teksti: Sudet seikkailijavartio ja puhtaaksikirjoitus Taru

Kuvat: Juhani Haapakoski ja Taru Kujansuu

OMENAT TRANGIAN KIMPUSSA

Seikkailija-ikäkauden ohjelmaan kuuluu retkikeittimeen tutustuminen. Omenat-seikkailijavartio opetteli Trangian kokoamista, käyttöä ja puhdistusta. Sen pohjalta kokosimme perusjutut Trangiaista ja sen käytöstä, jotka jokaisen on hyvä tietää.

Trangian kasaus

1. Ensin avataan hihna ja puretaan kaikki osat erilleen.
2. Yhdistetään trangian rungon ylä- ja alaosa ja asetetaan se palamattomalle ja tukevalle alustalle.

3. Poltin laitetaan maahan ja kaadetaan polttoainepullostasprää vähän yli puolenvälin. Poltin asetellaan paikalleen trangian runkoon.

4. Sytytetään poltin viemällä palava tulitikku polttimessa olevan sprään lähelle. Odota kunnes liekin väri muuttuu keltaisesta siniseksi ennen kuin laitat kattilan tai paistinpannun keittimeen. Kun sprää palaa sinisellä melkein näkymättömällä liekillä, poltin nokeaa kattiloita vähemmän, kuin keltaisella liekillä palava sprää.

Trangian käyttäminen

1. Liekinsäätimellä voit tarvittaessa säätää polttimen lämpötilaa.
2. Trangiaassa on kaksi kattilaa, joita käytetään ruoan keittämiseen, hauduttamiseen ja lämmittämiseen.
3. Yksi kattilan kansi, jota voi käyttää paistinpannuna.
4. Kahva, jolla tartutaan kattiloihin ja paistinpannuun.
5. Multidiscia voit käyttää leikkuulautana, siiviläkantena esimerkiksi makaronin keitinvesien kaatamiseen ja se myös suoja paistinpannua naarmuilta kuljetuksen aikana.
6. Trangian käytössä tarvittavia keittovälineitä ovat kauha ja paistinlasta. Niiden on hyvä olla muovisia tai puisia, koska metalliset naarmuttavat kattiloita ja paistinpannua. Naarmuttomaan kattilaan ja pannuun ruoka ei pala niin helposti kiinni ja tiskaus on helpompaa.

Trangian tiskaus

1. Tiskaamiseen tarvitaan kuumaa vettä, astianpesuainetta (Fairy), tiskiharja ja sieni.
2. Tiskaus aloitetaan puhtaimmista astioista, koska jos aloittaa sotkuisemmista niin vesi ja tiskiharja olisivat heti ihan likaisia.
3. Ensin tiskataan trangian runko, kahva ja Multidisc, jos ne ovat likaantuneet.
4. Sen jälkeen tiskataan kattilat ja paistinpannu. Poltinta ei tiskata.
5. Tiskiharjaa käytetään tavallisiin ja isompiin likoihin. Jos lika ei lähde, apuna voi käyttää pesusientä, jonka toinen puoli on hieman karkea.
6. Tiskauksen jälkeen annetaan keittimen osien kuivua itsekseen tai kuivataan ne pyyhkeellä.

Trangian sammutus ja kuljetuskuntoon laittaminen

1. Sammutetaan poltin liekin säätimellä. Jos polttoainetta on vähän, sen voi antaa palaa loppuun. Polttimen pitää antaa jäähtyä. Ylimääräisen polttoaineen voi kaataa takaisin pulloon, kun poltin on jäähtynyt.
2. Otetaan poltin pois keittimestä, kierretään sen korkki kiinni, laitetaan liekinsäädin korkin päälle ja suljetaan poltin muovirasiiaan.
3. Sitten irrotetaan rungon osat toisistaan ja laitetaan ne sisäkkäin. Pujotetaan hihna rungon lenkkeihin. Kattilat laitetaan rungon sisään, samoin poltin muovirasiassa ja kahva liinaan käärittynä. Lasketaan Multidisc rungonpäälle ja lopuksi vielä paistinpannu. Kiinnitetään pakettihihnalla.

Omenat jutun teossa

Ohjeet laativat: Omenat eli Niko, Saana ja Tuuni. Avustajina toimivat Juha-Matti, Severi, Teemu ja Juhani

Kuvat: Juhani Haapakoski

TUULI TARUKANTELEEN HAASTATTELU

Huuhkajat saivat lehtijuttuidean haastatella Parkanon kaupungin uusia johtohahmoja. Kansliasihteeri Tuuli Tarukanteletta haastateltiin sähköpostitse.

Huuhkajat: Mitä mieltä olet partiosta?

Tuuli: Partioiminta, kuten kaikki lasten ja nuorten harrastukset, on erittäin tärkeää ja järkevää toimintaa. Partioiminnassa opetetaan lapsille ja nuorille tärkeitä asioita, mutta itse pidän tärkeimpänä yhdessäolon ja ryhmässä tekemisen oppimista. Näitä asioita haluan omillekin lapsilleni opettaa.

H: Oletko ollut ja/tai onko lapsesi ollut partiossa?

T: En ole ollut partiossa, eikä vielä lapsenikaan, jotka ovat vähän pienempiä.

H: Ohessa joitakin partioon liittyviä sanoja, tiedätkö mitä ne tarkoittavat? ellet tiedä, arvaa...

Jamboree: Joku leiri?

Trangia: Sillä tehdään metsässä ruokaa.

Väiski: Valvoja?

Valkeinen: Meidän mummi sanoi tulta valkeaksi

B-P: Joku arvomerkki?

H: Tiedätkö, missä maassa partioiminta on perustettu?

T: Jos oikein muistan, niin Iso-Britanniassa.

H: Koetko olevasi selviytyjä?

T: Jos puhutaan luonnossa selviytymisestä, niin en koe olevani varsinaisesti selviytyjä.

Uskon kylläkin, että ihminen selviytyy (lähes) mistä tahansa tarvittaessa. Jos siis pakottava tarve tulisi elää luonnossa ja hankkia itselle ja lapsille ruokaa, niin selviytyisin siitä. Yleisesti ottaen, kyllä, koen olevani selviytyjä monissa asioissa.

H: Osaatko tehdä merimiessolmun?

T: Osaan tehdä merimiessolmun. Olen purjehtinut ja se harrastus olisikin mukava aloittaa taas uudelleen.

H: Oletko käynyt vaelluksella? Missä?

T: Olen käynyt muutaman kerran päivän kestäneellä vaelluksella Lapissa.

H: Mielestäsi paras ruoka, minkä voi valmistaa nuotiolla?

T: Maissi ja peruna, tulikin nälkä, kun sitä ajattelee.

H: Oletko koskaan ollut teltassa yötä?

T: Olen nukkunut teltassa usein yötä lapsena ja festareilla :D

H: Omistatko rinkan?

T: En omista rinkkaa.

H: Mitä haluaisit sanoa lehden lukijoille?

T: Tsemppiä harrastuksenne parissa. Toivottavasti teille tulee hyvä kesä partiossa ja toivottavasti tapaamme jossakin!

Huuhkajat kiittävät Tuulia haastattelusta.

RETKELLÄ PIENEN LAPSEN KANSSA

Toissa vuonna kesän kynnyksellä syntyi ensimmäinen lapsenlapseni, ihana Hilja-Maria tyttönen. Retkeily ja metsässä liikkuminen sai ihan uusia ulottuvuuksia, vaikka olihan sitä omien lapsienkin kanssa metsäretkiä tehty heidän ollessaan pieniä, mutta enimmäkseen vasta kun he itse kävelivät.

Nykyään on kaikenlaisia kantovälineitä satavana, joten ihan pienenkin kanssa voi harrastaa retkeilyä mukavammin, vaunujen kanssa kun ei oikein metsässä pääse liikkumaan. Retkille täytyy vaan varata enemmän aikaa, koska mennään lapsen ehdoilla, ja ylimääräisiä pysähdystaukoja tulee ehkä enemmän.

Ensimmäinen eräretkemme tehtiin tytön ollessa 7 viikon ikäinen. Oli heinäkuun loppu ja Itä-Suomessa + 30 astetta hellettä. Patikoimme Kalliojärven kierroksen Joensuun kupeessa. Tyttö kulki mukanamme kantoliinassa vuoroin äitinsä ja minun vatsan päällä tyytyväisenä melkein koko ajan nukkuen. Hiki kyllä tuli ja sekä kantajien että kannettavan paidat oli märkinä johtuen osaksi helteestä ja myös siitä että lapsi on ihan liki koko ajan. Vaipan vaihto ja eväiden tankkaus suoritettiin laavulla.

Lähdössä Kalliojärven kierrokselle

Sieniretkellä Alkekiamvuorella syksyllä 2012

Syksyllä kävimme monilla marjastus- ja sieniretkillä. Koska tyttö oli jo vähän isompi, häntä kannettiin rintarepussa. Sinäkin matka taitui mukavasti välillä hereillä ja välillä nukkuen. Sienien ja marjojenkin poimiminen onnistuu yhtä hyvin rintarepun tai kantoliinan kanssa, koska ne jättävät kädet vapaiksi, mutta silti tukevat lasta hyvin.

Tytön ollessa noin puolivuotias siirryttiin käyttämään kantorinkkaa (suositeltavaa on, että lapsi osaa itse istua ennen kuin kantorinkkaa aletaan käyttää). Rinkassa olevassa tavaratilassa kulkevat lapsen omat eväät, vaihtovaatteet ja vaipat kätevästi, joten pitemmillekin reissuille saa mahtumaan tarvittavat tavarat hyvin mukaan. Tytön rinkassa on myös vesisäiliö, josta kantaja voi kätevästi letkun kautta hörpätä välillä vettä, ja kovassa auringon paisteessa tai sateen sattuessa rinkkaan on integroituna aurinkosuoja, johon saa myös vedettyä sadehupun päälle.

Talvella retkeilimme paljon metsässä lumikengillä. Huomasimme, että talvella täytyy lapsen jalat ja kädet pukea tosi lämpimästi, koska ne ”roikkuvat” rinkan ulkopuolella eikä lapsi pääse niitä istuessaan paljoakaan liikuttelemaan. Muu vartalo on rinkassa hyvin suojassa, mutta vaatetuksen täytyy olla silti lämmintä ja tuulenpitävää. Tytön pään kellahdettua omaan takaraivoon huomaa, että kyytiläinen on nukahtanut.

Lumikenkäilemässä Pärnävaaralla Itä-Suomessa talvella 2013

Hetta-Pallasreitillä syksyllä 2013

Hilja-Marian täyttäessä yksi vuotta ja oppiessa kävelemään, ajattelin, että mahtaa kohan hän enää tykätä olla rinkassa ollenkaan, kun pitäisi päästä vaan kävelemään, mutta näköjään hän tykkää olla rinkassa paljon mieluummin kuin esim. rattaissa. Tauoilla kyllä vierähtää enemmän aikaa, kun pitää antaa tytön kävellä ja touhuta, jotta hän sitten taas viihtyy paremmin rinkassa.

Pisin päivämatkamme oli syksyllä 2013 Hetta-Pallas -reitillä Muoniossa, jossa vaelsimme 16 km. Sää oli lämmin syksystä huolimatta, mutta tuntureilla oli tosi sumuista mitä ylempäs kivuttiin. Reissu koetteli jo aikalailta kantajienkin kuntoa. Muutama hikikarpalo siinä vieritettiin, mutta upeaa oli!

Tähän mennessä retkemme ovat olleet päiväretkiä, mutta tytölle on jo hankittu oma makuupussi, joten ensimmäistä yöretkeä odotellaan innokkaasti. Rohkeasti siis vain metsään retkeilemään kaikenikäisten lasten kanssa. On se vaan niin mukavaa ja terveellistäkin!

Teksti: Anita Niemenmaa

Kuvat: Anita Niemenmaa ja Niina-Maria Erola

STEEL HAWKSIEN VARUSTETESTIT

Steelhawksit testasivat erilaisia varusteita avuksi hankintoihin tai käyttöä varten muille lippukuntalaisille.

Teltat

Vertailin Kipan kahta vaellustelttää. Lippukunnan varastosta löytyy lisäksi myös mm. sissitelttä, pj-telttä, niger ja kupolitelttä. Olen itse vaelluksella Kolille käyttänyt Fjällrävenin telttää. Voin sanoa, että se on todella helppo kasata ja purkaa, jopa pimeässä saimme sen pystyyn noin 20 minuutissa. Hilleberg on hyvin samankaltainen telttä kun Fjällräven, mutta kalliimpi. Kumpikin on suhteellisen kevyt kantaa ja helppo saada mahtumaan rinkkaan muotonsa ja kokonsa ansiosta. Teltat ovat hyvin tilavia, koska eteiseen saa mahtumaan kaikki tavarat helposti ja sisälle mahtuu 3 henkilöä niinkuin valmistajat lupaavatkin. Alla lisätietoja teltoista:

Hilleberg Nammatj 3gt
3 henkilöä
3,3 kg
21x kiila, 3x kaari, telttä,
sadesuoja
normaali pakkaus
899 €

Fjällräven Akka rs3
3 henkilöä
3,4 kg
22 x kiila 3x kaari, telttä,
sadesuoja
kompressipakkaus
499 €

Teksti: Juha-Matti Juusenaho

Kuvat:

<http://varuste.net/Hilleberg+Nammatj+3+GT?gclid=CNWWt4uX0L0CFcH2cgodY6cA8w>

<http://varuste.net/Fj%C3%A4llr%C3%A4ven+Akka+3>

Rinkkavertailu - onko halpa hyvää?

Testasimme kahta eri rinkkaa tarkoituksenaan selvittää, kumpi on parempi. Kilpailijoina olivat Savotan hyvälaatuinen putkirinkka sekä hieman vaatimattomampi, Halpa-Hallin Xtreme -merkkinen tavallinen rinkka. Tässä ovat testitulokset:

	Savotta 1200	Xtreme Camping Ultralight
Hinta	299 euroa	40 euroa
Tilavuus	80 litraa	70 litraa
Taskut	2 isoa ja 5 pientä	1 iso ja 6 pientä
Paino	4,1 kiloa	1,8 kiloa
Plussat	tukee selkää, hyvä pitkällä matkalla, tilava	kevyt, hyvät pehmusteet selälle
Miinukset	painaa jo itsessään	hiostaa lämpimällä, pidemmällä reissulla riittämätön

Yhteenveto

Savotta

Savotan tuttua laatua, jäykkä, mutta ei estä liikkumista. Säätömahdollisuudet ovat hyvät, eivätkä metallikiinnikkeet anna helposti periksi. Metallinen putkirakenne on myös säädettävissä, mutta valitettavasti lisää jonkin verran painoa.

Xtreme

Hieman heppoisen

tuntuinen, mutta yllättävän kestävä. Istuu selässä melko hyvin. Valitettavasti alkaa hiertää jonkin ajan kuluttua, eivätkä pehmusteet auta vähentämään epämukavuutta. Selkää vastassa oleva muoviväly taipuu helposti, mutta se ei haittaa paljoakaan.

Teksti ja kuvat: Teemu Martikainen ja Severi Raittila

Monitoimityökalut ja otsalamput

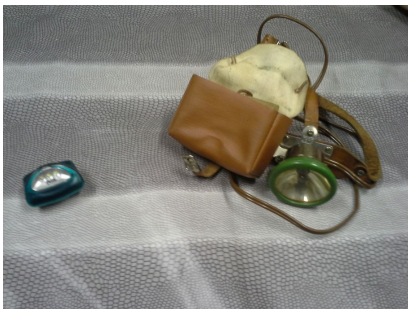
Taulukossa on vertailtu Steel Hawks -samoajaryhmän monitoimityökaluja.

NIMI	PAINO	KPL teriä	KÄTEEN SOPIVUUS	KOTELOMALLI	TYÖKALUT
GerBer suspensom	253g	11	hyvä	hieno	pullonavaaja, 2kpl sahaa, sakset, puukko, risti/talttapää ja tongit.
Leatherman Blast	194g	10	tydyttävä	hieno nahkaa	sakset, taltta/ristipää, pullonavaaja, saha ja puukko.
GerBer U.S.A	222G	11	heikko	tydyttävä	puukko, 2kpl talttapäätä, ristipää, saha, pihdit, tölkin avaaaja ja sakset.

Alla on vertailtu otsalamppuja, mukana myös kololta löytyvä muinaismuisto JEAB. Arvosteluasteikkona kouluarvosanat.

NIMI	PAINO	PATTERI KPL.	SOPIVUUS
JEAB	274g	6 volt. "AKKU"	4- sekava
SILV	84g	3 patteria	9+ jyrävä
Sup.GerBer	25g	3 patteria	8- mieto
Richuang	112g	3 patteria	8- mieto
Petzl Zipka	62g	3 patteria	6 heikko
Varta	77g	3 patteria	7 tydyttävä

Kuvassa kokoeron havainnollistamiseksi JEAB ja nykyaikainen Petzl Zipka.

Teksti: Arttu Koskinen

Kuvat: Gerberin nettisivut ja Arttu Koskinen

YHDESSÄ TEKEMÄLLÄ ETEENPÄIN!

Lippukunnan pesteistä, ainakin sääntömääräisistä, päätetään pääsääntöisesti vuosikokouksen yhteydessä. Tänä vuonna pestejä kierrätettiin ja itsekin luovuin osasta tehtäviä ja sain tilalle uusia. Juhani otti lippukunnanjohtajan pestin ja itse ”palasin” apulaiseksi, samalla saaden koulutusvastaavan pestin hoitaakseni. Tehtäväni lippukunnan johtajan apulaisena ovat mielestäni selkeät ja määritellyt. Lippukunnanjohtajana ollessani huomaisin erityisesti sen, miten tärkeää on jakaa tehtävät selkeästi ja ymmärrettävästi.

Selkeät tehtäväjaot voivat koskea kaikenlaisia tehtäviä, isoja tai pieniä tehtäviä sekä jatkuvia tai määräaikaista tehtäviä. Viikkotoiminta, ansiomerkkien anominen, kotisivujen hallinnointi ovat esimerkkejä jatkuvista tehtävistä. Leirin johtaminen, pesuainemyynnin järjestäminen, myyjäisten järjestäminen ovat kertaluontoisia tehtäviä. Kaikissa näissä on yhteistä se, että tehtävän onnistumisen kannalta avainasemassa on se, että joku kantaa vastuun tehtävän parhaasta mahdollisesta suorittamisesta.

Yleensä on pyritty siihen, että vastuulliseksi on nimetty yksi henkilö, joka onkin ideaalutilanne. Tietysti partiotoiminnan peruspiirteisiin kuuluu yhdessä tekeminen, joten pari johtaminen on hyvä ilmentymä siitä, mutta on käytössä lähinnä isommissa tehtävissä. Parijohtamisen käyttäminen pienentää yhden ihmisen työtaakkaa, mutta samalla pienentää myös merkittävästi henkilöriskiä suhteessa yhden johtajan malliin. Työryhmänä asioiden tekeminen on hyvä asia, mutta kuitenkin sielläkin se vastuu on yleensä jonkun yksittäisen ihmisen harteilla, vaikka sitä ei ole erikseen nimetty. Työryhmää voi mielestäni käyttääkin parhaiten esimerkiksi sisällön tai ohjelmien ideoijana, vanhempana tai asiantuntevana tukijana, kaiken kaikkiaan taustatekijänä.

Ymmärrettävät tehtäväjaot taas varmistavat sen, että jokainen vastuullinen tietää tarkasti, mitä häneltä odotetaan tehtävän laadun ja laajuuden suhteen. Tämä helpottaa jokaisen vastuullisen oloa, mutta myös muiden oloa, koska silloin oma stressi muiden tehtävien tekemisestä vähenee. On tietysti varsinkin lippukunnan johdon asia valvoa sovittujen tehtävien toteutumista, mutta päävastuu tekemisestä ja etenkin avun pyytamisestä oman tehtävän suorittamiseen on jokaisella itsellään.

Lättyvabdisissa Valkeisilla

Partiossa yhdessä tekemisen periaatteen mukaisesti toimiminen takaa parhaan lopputuloksen sekä mahdollistaa tehtävien vastuullisten löytymisen. Partio toiminta ei voi olla sellaista, että joku jää tulematta johonkin pestiin sen takia, että pelkää epäonnistumista, muiden arvostelua tai kokee pestiin kohdistuvan paineen liian kovaksi.

On tietysti aina tehtäviä, joihin vaaditaan tietyn tasoinen näkemys hoidettavista asioista, ja joihin liittyy varsinkin taloudellinen tai turvallisuusriski. Esimerkiksi taloudenhoitajan on ihan oikeasti tiedettävä mitä tekee. Kaikkiin tehtäviin voi kuitenkin tarvittaessa ottaa käyttöönsä mestari-kisälli-periaatteen, eli tehtävää opiskellaan kokeneemman tekijän kanssa.

Voin todeta, että laadukkaan ja monipuolisen partion mahdollistavat yhdessä toimivat, motivoituneet ja ammattitaitoiset henkilöt, joista jokaisen tehtävä on itselleen selkeä ja mieluisa. Kaikki tekijäksi haluavat otetaan ilolla vastaan, oli tehtävä sitten lippukunnan johtaminen tai halonhaku talkoissa. Partioista voi aidosti ja myönteisesti sanoa, että jokaiselle on todella jotakin!

”Vanha” lippukunnanjohtaja muistelee

Oman lippukunnanjohtajakauden itselleni mieleenpainuvimpia asioita olivat taustayhteisösopimus seurakunnan kanssa, Kipsun purkuasia, taloudelliset avustukset sekä uuden johtajasukupolven kehittyminen. Oikeastaan vain uusien, nuorien johtajien syntyminen on sellainen asia, joka näyttäytyy ja konkretisoituu vaikei ihan viikoittaisessa toiminnassa, mutta ainakin silloin tällöin peruspartiolaiselle. Muut ovatkin enemmän hallinnollisia ja lippukunnan toimintaa enemmän näkymättömällä tavalla tukevia asioita.

Taustayhteisösopimus tehtiin yhteistyössä Parkanon seurakunnan kanssa pitkän valmistelun päätteeksi. Sillä tavalla sovimme yhteistyöstä liittyen esimerkiksi tiloihin, kalustoon, tiedottamiseen ja yhteyshenkilökäytäntöihin. Tämä oli hyvä asia esimerkiksi kokoonmistilamme Kolon kannalta, koska nyt sen käyttö saatiin kirjallisesti sovittua. Lisäksi ainakin lippukunnanjohtajalle tuli aikaisempaa huomattavasti enemmän infoa seurakunnalta, koska sopimuksen mukaan lippukunnanjohtaja on lippukunnan yhteyshenkilö seurakunnan suuntaan.

Kipsun purkuasia saatiin yhteistyössä purkajan Hannu Sokan kanssa etenemään niin, että oli mahdollista saada kiinteistöverovapaus vuodesta 2014 alkaen. Tämä oli erittäin helpottava asia meille taloudellisesti ja symbolisestikin, saada pitkään kesken ollut hanke loppuunsa.

Taloudellisten avustusten suhteen saimme useita merkittäviä avustussummia mm. Parkanon säästöpankilta, Parkanon Lions-Clubilta ja Vuorineuvos Erik Rosenlewin säätiöltä. On ilo huomata, kuinka paikallinen nuorisotyö on sellaisessa arvossa ja asemassa, että se saa itsensä kannalta huomattavia taloudellisia panostuksia tällaisilta tahoilta.

On tietysti sanottava, että nämä avustukset ovat olleet kohdeavustuksia, joten rahojen kohde on tarkasti määritelty avustusta haettaessa. Näillä avustuksilla olemme mm. rakentaneet Valkeisiin uuden terassin majalle, hankkineet erilaista retkeily-, ruuanvalmistus- ja työkaluvälineistöä ja tulemme hankkimaan uuden kaasujääkaapin Valkeisille. Olemme todella kiitollisia saamistamme avustuksista.

Lopuksi on huomioitava uuden johtajasukupolven kehittyminen. Olemme siitä hyvässä tilanteessa, että meillä on loistava samoaja-ryhmä kasvamassa johtajiksi. Pitkään aikaan meillä ei ole ollut potentiaalisia uusia johtajia, koska viikkotoiminnan ikäluokat ovat painottuneet nuorempaan päähän.

Nyt vihdoin viikkotoiminnan putkesta on tullut loistavia nuoria johtajarhoittelijoita, jotka ovat hankkineet jo kannuksia toimimalla apuohjaajina nuoremmassa ryhmässä sekä toimimalla tapahtumissa ja leireillä erilaisissa johtajatehtävissä. Samoajien lisäksi meillä on edelleen hyviä ja päteviä vaeltajaikäisiä, jotka eivät ole viikkotoiminnassa mukana, vaan ovat enemmänkin freelancereita leireillä ja tapahtumissa. Tarjoamalla näille vaeltajille heitä itseään kiinnostavia tehtäviä, esimerkiksi leiriin liittyen suunnittelee ja toteuttaa – periaatteella, saamme pidettyä heidät partiotoiminnassa mukana. He saavat itse toteuttaa omaa osaamistaan ja toimivat samalla esimerkkeinä ja idoleina nuoremmilleen.

Teksti: Markus Perälä

Kuvat: Juhani Haapakoski

VESIPUMPPU JA SULANEET HANSKAT

Joskus meistä johtajista tuntuu siltä, ettei kukaan kuuntele, eikä oppi mene perille. Tällä kertaa täytyi kyllä todeta, että meitä oli kuunneltu. Vaikka mitään kaasuvuotoa ei ollutkaan, outo haju pisti toimimaan varmuuden vuoksi. Sudet -seikkailijavartio teki retken Valkeisiin 15.–16.2.2014.

Retken perimmäinen tarkoitus oli hahmottaa mitä kaikkea retkellä ja leirillä oikein kulisissa tapahtuu ja opetella käytännön taitoja. Jostain kumman syystä johtajat eivät tälläkään kertaa paljastaneet retkikohtetta etukäteen. Viimeksi salamyhkäisyys johdatti joukon geokätköjen, uimahallin ja pitsojen kautta hohtokeilaamaan – no tämä tarina onkin eri juttu.

Ruokalistaa

KiPalaiset ovat tunnetusti hyvän ruoan ystäviä, eivätkä Sudet -seikkailijat tee poikkeusta sääntöön. Retken suunnittelu alkoi ruokalistan laatimisella ja kaupassa käynnillä. Miten hyviltä maistuvikaan itse tehdyt hampurilaiset ja jälkiruuan kruunasi suklaakakuksi muuttunut puu-uunissa kypsytetty mutakakku. Tikkuhohdarit katoilivat saunan jälkeen parempiin suihin.

Vettä pumpulla

Järvi jäässä ja vettä pitäisi saada saunalle. Varastossa oli muutaman vuoden vanha pilssipumppu, jolla homma oli tarkoitus hoitaa pilkkireiästä. Kukaan meistä ei ollut aiemmin tehnyt tai nähnyt pumppausta, mutta huhut kertoivat sen olevan nopeaa ja helppoa.

Ensimmäisen haasteen ryhmä kohtasi jääkairan kanssa, mutta lopulta jäähän saatiin reikä. Hurjaa pumppausta, mutta vain vähän vettä liru ulos pumpusta. Ryhmä uskoi tekniseen vikaan, mutta ei luovuttanut. Montaa vipua pumpussa ei ollut, joten kaikki mahdolliset kikat kokeiltiin ja lopulta saatiin luonnollisella ”anna täytyä, käännä nurin ja tyhjennä” – menetelmällä riittävä määrä vettä saunalle. Aikaa siinä meni, hiki tuli ja useammatkin hanskat kastuivat sekä vähän muutakin. Jälkeenpäin meille selvisi, että vika saattoi olla jo parhaat päivänsä nähneissä pumpun tiivisteissä.

Sauna

Valkeisissa kun ollaan, niin saunominen kuuluu retkeen. Kuka nyt ei sen saunan löylyistä nauttisi? Uiminen sai tällä kertaa jäädä väliin, sen verran pieni oli jäähän tehty reikä. Päivän aikana teimme halkoja mökin lämmittämiseen ja saunalle. Muutaman tunnin lämmityksen jälkeen saunan lauteilta kuului iloinen veisu... ”ei muumi-taloa lukita yöksi ja Timantit on ikuisia”. Leirisuihkukin tuli koettua - ämpärin pohjassa pieniä reikiä.

Tikkubodarin kimpussa Rasmus Rintamäki

Reikäiset hanskat

Pumpputouhussa kastuneet hanskat piti saada kuivaksi. Tuvassa kamiinan päällä olleen puuritilän päällä on tapana ollut kuivattaa märkiä sukia ja lapsia, niin tälläkin kertaa. Johtajien tullessa saunasta oli vastassa pimeä mökki ja seikkailijoita taskulamppuineen sisällä ja vieno palaneen tuoksu. Mitä olikaan sattunut? Palohälytyn oli alkanut pitää elämää ja jokin outo tuoksu sisällä leijaili. Neuvokkaat seikkailijat muistivat aiemmin päivällä opeteltuja kaasujuttuja ja pohtivat, että kyseessä saattoi olla kaasu, joka haisi ja palovaroitin reagoi siihen. Pojat hiljensivät hälyttimen ja sulkiivat kaasupalot ja muut kaasulaitteet ihan ohjeiden mukaan.

Outo haju kuitenkin leijaili myös johtajien nenään ja tieto siitä, ettei palohälytyn ole moksiskaan kaasusta, pisti koko porukan metsästämään hajulähdettä uudelleen. Takat, hellat, hormit – ei mitään. Syyllinen kuitenkin löytyi takan päältä, osin sulaneet hanskat, toisten ihan vaurioitumattomien vierestä. Tässä hyvä oppi, muovipintaisten varusteita ei kannata kuivattaa liian lämpimässä, eikä sellaisilla hanskoilla sovi ottaa kovin kuumasta kiinni. Liian kuumasta kosketuksesta, esim. kamiinasta ne voivat herkästi sulaa ja sitten onkin jo kiire saada hanskaa pois kädestä.

Pekonia

Aamun jo sarastaessa oli havaittavissa pieniä käynnistysvaikeuksia porukoissa, makuupussi veti puoleensa. Nälän kuitenkin kurniessa kaivettiin pekoni-paketit esiin ja yritettiin epätoivoisesti saada jaettua toisiinsa tarrautuneita siivuja hieman pienemmiksi kasoiksi uunin pellille, aina ei mennyt homma putkeen.

Kaksi isoa munakasta sai täyttekseen oudolta maistuneen sipulin ja juustoakin. Lisäksi paahtoleipää – Valkeisissa sähkön ja leivänpaahtimen puuttuessa, joutuu leivän paahtamaan hieman eri tapaan. Uuniritilä vain puulieden päälle hetkeksi... Tässäkin hommassa, samoin kuin edellispäivän hampurilaissämpylöiden kanssa, ajoitus on aika tarkkaa ja tumma väri hiipi pintaan kuin varkain. Jälkiruoaksi aiottu pannukakku oli jo liikaa, niinpä pakkasimme sen mukaan ja nautimme kololla reissun päätteeksi.

Teksti: Sudet -seikkailijavartio eli Markus, Eero, Lauri, Aaro, Jani, Jere ja Jesse, puhtaaksikirjoituksessa avusti Taru

Kuva: Anita Niemenmaa

VENERETKI VAASAN SAARISTOSSA

Huuhkajat tekivät viime vuonna erilaisen kesäretken. Välineenä eivät olleet vaelluskengät tai polkupyörä vaan kyseessä oli neljän päivän veneretki Vaasan saaristossa 27.–30.6.2013.

Huuhkajat aloittivat veneretkensä suunnittelun jo keväällä. Viikkokokouksissa ideoitiin matkaa, mitä siellä voi tehdä ja mitä syödä. Mukana suunnittelussa oli myös veneen kapteeni, ”Pappa” Silvennoinen. Hänen asettamansa rajoitteet, jotka pohjautuivat kovaan kokemukseen ja turvallisuusasioihin, katkaisivat vilheimmiltä huuhkajien keksimiltä asioilta siivet. Onneksi. Ideoinnissa päädyttiin siihen, että turvallisuus ensin, sitten vasta muut toiminnot.

Retki oli myös hetken uhattuna, kun Makille tuli este, eikä pääsytäkään veneretkelle ollenkaan. Tilanteen pelasti onneksi Mikkeli, joka suostui lähtemään veneretkelle Huuhkajien vahdiksi. Niinpä retki alkoi automatkalla Vaasaan, jossa vene ja kapteeni odottelivat. Matka oli perinteinen ”roadtrip”, varmastikin äänekkäs ja tunnelma korkealla. Vaasassa Mikkeli ja veneen kapteeni kävivät ostoksilla kaupassa, hakemassa muonat ja muut tarvittavat asiat. Tämän aikaa Huuhkajat liitelivät satamassa.

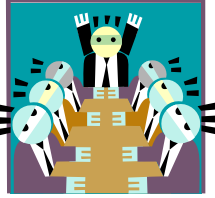
Veneellä on omat sääntönsä ja ohjeistuksensa, joiden mukaan veneellä tulee olla ja toimia. Näistä pojat saivat aluksi oppitunnin. Reitti saaristossa oli osittain valittu aikataulun sekä kelin mukaan. Matkalla pojat näkivät isomman autolautan, juoksentelivat saariston kallioilla (tietenkin veneen ollessa ankkurissa) ja söivät hyvin. Myös merellinen ilmasto ja sen eläimistö tuli tutuksi. Bongattua tuli mm. merikotka.

Veneretkellä nukuttiin veneessä. Tämä oli varmastikin uusi kokemus monille. Lisäksi kapteeni opetti erilaisia köysijutskia, mitä veneilyssä tarvitaan. Uiminen ja pelastautumisharjoitukset kuuluivat myös matkan ohjelmaan. Aurinkoa pojat eivät oikeastaan ehtineet ottaa, muuta kuin pilvisellä säällä tietenkin. Myös lокkien ruokkiminen korpuilla oli jäänyt elävänä pojille reissusta mieleen.

Teksti: Huuhkajat eli Samuli, Miika, Veeti ja Jesse. Haastattelijana toimi Maki

Kuva: Tommi Silvennoisen albumi

PESTIT

Hallitus (Johtajaneuvosto)

Varsinaiset jäsenet

Lippukunnanjohtaja,
kalustonhoitaja

Juhani Haapakoski
juhani.haapakoski@gmail.com
040 574 8902

Lippukunnanjohtajan apulainen,
koulutusvastaava

Markus Perälä

markus.perala@iki.fi
050 328 6595

Lippukunnan sihteeri

Anita Niemenmaa

anita.niemenmaa@gmail.com
050 411 6800

Taloudenhoitaja

Taru Kujansuu

taru.kujansuu@takoma.fi
040 587 5695

Valkeisen kiinteistöhoitaja

Mauri Kuivanen

mauri@kuivanen.net
044 561 7241

Tommi Silvennoinen

tommi.silvennoinen1@hotmail.com
046 876 2143

Varajäsenet

Juho Perälä,

j.e.perala@gmail.com
040 430 1014

Aleksi Perälä

amppno@gmail.com
050 430 1023

Piia Törmä

piia.torma@parkano.fi
040 502 2850

Arttu Koskinen

koso.parkano@gmail.com
040 501 9811

Kaikilla lippukunnan johtajaikäisillä jäsenillä ja SRK:n edustajalla/partiotyöntekijällä on puhe- ja läsnäolo-oikeus hallituksen kokouksissa.

PARTSIKA 2015

Ensi keväänä uudestaan!

**Sinäkin haluat varmasti olla
tekemässä seuraavaa
lippukuntalehteä?**

**Toimituskunta kootaan vuodenvaihteessa,
ilmoittaudu mukaan!**

www.kipinapartio.fi